

Nr 405.

Av herrar **Lindahl** och **Pettersson** i Hällbacken, i *anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 223, med förslag till lag om allmänna vägar m. m.*

I Kungl. Maj:ts proposition nr 223 med förslag till lag om vägnämnder m. m. utformas i § 2 vägnämndernas uppgifter inom den statliga vägorganisationen. Enligt förslaget blir nämndernas verksamhet i huvudsak begränsad till att avgiva yttranden ifråga om byggande av allmän väg, förändring av enskild väg till allmän, inrättande av särskild vinterväg och indragning av allmän väg. Även om dessa uppgifter i och för sig ha sin givna betydelse kan det dock ifrågasättas, om vägnämnderna därmed bli den förbindelselänk mellan allmänheten och den statliga vägorganisationen, som torde vara avsett. Såvitt vi förstå blir vägnämndernas befogenhet allt för begränsad, och deras möjlighet att biträda trafikanternas berättigade intressen utöver rena nybyggnadsärenden torde bli lika med ingenting. För att vägnämnderna skola bli ett effektivt arbetande organ till nytta inte bara ur trafikanternas utan också ur vägorganisationens och landets synpunkt förefaller det nödvändigt, att deras befogenhet utökas att även omfatta rätten att övervaka och anmäla konstaterad misskötsel av vägunderhållet.

Även om det icke finns anledning befara att staten som väghållare skall missköta underhållet torde det dock ligga i sakens natur, att tjänstemännen i den statliga vägorganisationen komma att söka förbilliga vägunderhållet, kanske främst vintertid. Som bekant är det ju inte säkert, att det billigaste vägunderhållet är för landet i sin helhet ekonomiskt fördelaktigt, om detsamma medför dåliga vägar. Under normala tider är det synnerligen höga kapitalvärdet, som äro insatta i landsvägstrafiken. Den skada, som fordon taga genom dåligt vägunderhåll, stannar ju inte bara vid att onormal slitning medför stora kostnader, utan risken för olycksfall blir synnerligen påtaglig. Naturligtvis kan det invändas att kontrollen av ordentligt underhåll vid vägväsendet liksom vid statens järnvägar med trygghet kan överlämnas åt de anställda. Häremot kan dock resas den invändningen, att järnvägarna uteslutande trafikeras av verket självt och att detta självt också lider den skada, som dåligt underhåll kan förorsaka, medan å landsvägarna i huvudsak färdas enskilda trafikanter, som sålunda få bära bördorna av dåligt vägunderhåll. Vi tro i övrigt att det inflytande över vägväsendet, som allmänheten sedan gammalt innehaft men som nu vid årsskiftet i det närmaste försvinner, skulle i någon mån uppvägas av att vägnämnderna finge rätten att även i underhållsfrågor föra trafikanternas talan. Vägnämndernas utökade befogenhet skulle sålunda enligt vårt sätt

att se göra övergången till den nya vägorganisationen mjukare och friare från gnisslingar av olika slag.

Med stöd av vad sålunda anförts få vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta att i lagen om vägnämndernas uppgifter även måtte ingå rätt för vägnämnderna till övervakning av vägunderhållet samt vid eventuell misskötsel av detsamma rätt att till länsstyrelsen anmäla förhållandet.

Samtidigt anhålles att de förändringar i lagtexten i övrigt, som ett bifall till ovanstående medför, måtte vidtagas.

Stockholm den 21 maj 1943.

Lars Lindahl.

Gust. K. Pettersson
i Hällbacken.
